

Phần 7

Chương 31

Đứa Trẻ Của Bọn Họ Không Còn

“Được rồi mà, em cũng biết điều đó! Em có ba người anh trai lợi hại như vậy, làm gì có người nào lại dám bắt nạt em chứ?” Ưong Ưong cười ngọt ngào, lúc này cô mới tựa vào trên cánh tay của anh Hai: “Anh Hai, mẹ có khỏe không? Còn anh Cả và anh Ba nữa, hai người đó thế nào?”

“Cũng rất tốt, chỉ có điều là mẹ rất nhớ em.”

Tròng mắt của Ưong Ưong chợt thấy cay cay rất khó chịu, cô gắng gượng kiềm chế lại nước mắt của mình: “Lần này em về nhà chơi, nhất định sẽ phải ở bên mẹ thật nhiều.”

Ở Hàng Châu hai mươi ngày, Ưong Ưong cứ bám dính lấy mẹ, một tắc cũng không rời. Cô uống trà, nói chuyện phiếm, tản bộ vui đùa cùng với mẹ ở trong khuôn viên của gia đình nhà mình. Quả thực Ưong Ưong cảm thấy vô cùng vui vẻ. Ba anh trai của cô hàng ngày cũng đều tan việc sớm hơn một chút, để cùng cô nói chuyện giải buồn, lại còn mang về cho cục cưng còn ở trong bụng mẹ, vẫn chưa ra đời kia, một đồng lớn đủ thứ.

Thời gian hạnh phúc luôn rất ngắn ngủi. Chỉ chớp mắt một cái, đã đến lúc Ưong Ưong phải rời đi, Mặc dù người trong nhà cũng không hề muốn cô rời đi, nhưng mà con gái đã gả ra ngoài, làm sao có thể cứ giữ lại ở nhà mẹ của mình mãi được chứ?

Ưong Ưong gắng sức nén lại nước mắt, cố không để cho mình bật khóc. Cho đến lúc sắp phải lên xe rời đi, mẹ cô rút cuộc cũng đã không thể nín nhịn được nữa, kéo cô sang một bên: “Con gái yêu của mẹ, nếu như không thể không ly hôn, con và đứa nhỏ cứ về lại Hàng Châu, mẹ sẽ nuôi con cả đời.”

Ưong Ưong kinh ngạc nhìn mẹ. Cô tự cho là những ngày qua mình đã giả bộ rất tốt rồi, nhưng thế nào mà mẹ vẫn có thể nhìn thấu được chuyện trong lòng cô như vậy?

“Con là con gái của mẹ, là miếng thịt từ trên người mẹ cắt ra như thế, con sống cuộc sống như thế nào, có tốt hay không, làm sao mẹ lại không biết rõ được chứ? Chẳng qua là con không đành lòng nhìn thấy mẹ phải đau lòng mà thôi... Nhưng mà mẹ cũng không nhẫn tâm vạch trần sự thật, mẹ biết lòng hiếu thảo của con, nhưng mà Ưong Ưong à...”

Tổng phu nhân nghẹn ngào hồi lâu, mới nhẹ nhàng ôm lấy con gái: “Con ở Hàng Châu này lâu như vậy, đến một cú điện thoại thôi, chồng con, nó cũng chưa từng gọi tới đây! Mẹ cũng biết... con gái, mẹ đã sai lầm rồi, mẹ thật sự đã

quá sai rồi! Chỉ vì mẹ quá quan tâm đến chút sản nghiệp mà ba ba của con để lại, mà đã hy sinh hạnh phúc của con. Con gái à, con trở về nhà chồng của mình đi thôi! Con cũng không cần phải suy nghĩ gì nhiều đâu, nếu cảm thấy không vui, con cứ ký giấy ly hôn, rồi quay về nhà mình mà sống! Mẹ ở nhà vẫn luôn luôn chờ đón con.”

“Mẹ...” Trong nháy mắt nước mắt của Ương Ương tuôn trào như vỡ đê. Cô dùng sức gật đầu thật mạnh. Cho đến bây giờ, một chút xíu trói buộc cuối cùng trong lòng cô, rốt cuộc cũng đã bị bóc trần ra rồi. Cuối cùng, cô cũng đã có thể không cần phải nén nhịn tất cả mọi chuyện nữa rồi! Cô cũng không cần biện cho mình một lý do nào đó, để ép buộc bản thân phải ở lại bên cạnh Trần Tấn Nhiên nữa. Cô cũng đã có thể lựa chọn ly hôn, rời khỏi Trần Tấn Nhiên, thành toàn cho anh được sống cùng với người con gái mà mình thích kia.

Cho đến lúc lên máy bay, nước mắt của Ương Ương cũng chưa từng ngừng rơi. Cô khóc suốt dọc đường. Khi về đến nhà, đôi mắt của cô đã sưng mọng đến dọa người. Trong phòng rất an tĩnh, thím Lý nói, Trần Tấn Nhiên và Y Lan đã trở lại. Trần Tấn Nhiên đi đến công ty, Y Lan ở trong phòng nghỉ ngơi.

Ương Ương liền đi lên lầu. Khi cô vừa định vào phòng ngủ của mình, thì cánh cửa phòng ngủ chính chợt mở ra, Y Lan mặc một bộ quần áo ngủ rộng rãi, vẻ mặt còn đang ngái ngủ, đứng ở nơi đó cười híp mắt nhìn cô: “Ương Ương, chị đã về rồi hả?”

“Ừ.” Ương Ương nhẹ nhàng gật đầu một cái, thoáng mỉm cười: “Tôi vào phòng đây.”

“Chị chờ một chút đã. Tôi ở nước ngoài về, có mang theo một chút quà để tặng chị, hiện tại tôi sẽ đi lấy cho chị.”

“Không cần đâu, thật...” Lời của Ương Ương còn chưa dứt, Y Lan đã xoay người đi vào trong phòng ngủ. Thím Lý thấy dáng vẻ khách khí kia của Y Lan, cũng đã cảm thấy rất yên tâm xoay người đi ra cửa mua thức ăn. Bà ngẫm nghĩ, cần phải mua một chút rau xanh, nước trái cây tươi mới để bồi dưỡng cho Ương Ương và bảo bảo, vì vậy chân bước không ngừng, đi ra cửa, lên xe.

“Chị nhìn xem, đây là đồ mà tôi và anh Tấn Nhiên đã cùng nhau chọn lựa, chị có thích không?”

Trong tay Y Lan là một bức tranh. Bức tranh kia được dùng những hạt lúa mạch dính lên trên. Trong bức tranh là một cặp tình nhân xinh đẹp, phía sau cặp tình nhân, đứng cách đó không xa, là hình một con lợn bằng bìa cứng nhìn vừa xấu xí vừa bần thủ. Y Lan giơ bức tranh ở trong tay cho Ương Ương nhìn: “Chị nhìn xem, thấy dễ thương không, tặng cho chị đó!”

Ương Ương không nhận, chỉ liếc mắt lạnh lùng nhìn Y Lan: “Theo tôi thấy, bức tranh này cô nên giữ lại thì mới thật thích hợp nhất.”

Y Lan không ngờ đến Ương Ương sẽ trả lời một câu như vậy, không khỏi kinh ngạc nhìn cô, lời đã vọt ra miệng: “Tại sao?”

“Tôi và Trần Tấn Nhiên là vợ chồng, như vậy, trong này vẽ trong một đôi tình nhân dĩ nhiên là chỉ hai chúng tôi rồi, về phần có một số thứ gì đó còn sót lại...” Ương Ương giống như cười, như không cười, liếc nhìn Y Lan một cái: “Chính tự cô hãy tự mình lĩnh hội đi.”

Trong nháy mắt sắc mặt Trần Y Lan chợt biến đổi. Cô ta thật không ngờ rằng, một người tính tình vẫn luôn đơn giản như Ương Ương, vậy mà lại có thể nói ra câu nói với ngữ điệu như thế. Hai người các cô, mặc dù giống như nước lửa không thể dung nạp với nhau, nhưng cũng vẫn coi như là bình an vô sự. Hơn nữa, giữa Ương Ương và cô ta cũng chưa từng bao giờ phát sinh những chuyện cãi vã với nhau. Cho nên Y Lan mới có thể công khai làm chuyện lãng nhục Ương Ương như vậy. Chỉ có điều, Y Lan thật sự không ngờ rằng, cô ta rời đi bất quá mới hai mươi ngày, thế nhưng Tống Ương Ương đã thay đổi giống như trời long đất lở vậy!

Trong lòng Ương Ương giờ đây, đã không còn sợ hãi những chuyện có liên quan đến ly hôn nữa, cho nên cô cũng không còn là một chiếc bánh bao giống như trước đây nữa! Ngày trước Ương Ương chỉ sợ “đắc tội” với Trần Y Lan, sau đó cô sẽ bị Trần Tấn Nhiên đuổi ra khỏi cửa một cách nhục nhã. Nhưng bây giờ, đã có thể coi như là chân chân thật thật chứng minh một điều, ở trước mặt Trần Y Lan, Tống Ương Ương cũng không phải là một người hiền lành.

“Tống Ương Ương, kết hôn thì đã sao chứ? Chị không biết rằng trên đời này còn có một từ nữa, gọi là ly hôn hay sao?”

Hiển nhiên Trần Y Lan có chút tức giận bởi mình bị bại trận. Cô ta ném luôn bức tranh trong tay xuống trên mặt đất, hạ bót giọng nói của mình xuống, mở miệng hung hăng phun ra một câu cực kỳ tàn nhẫn.

“Dù còn một ngày hai chúng tôi chưa ly hôn, thì cô vẫn chính là kẻ thứ ba.” Ương Ương liếc mắt lướt nhìn Trần Y Lan một cái, khóe môi xinh đẹp hơi nhếch lên, lộ ra một nụ cười lạnh nhạt. Cô đẩy cánh cửa phòng ngủ ra, bước vào trong phòng: “Tôi đang mệt mỏi, muốn được nghỉ ngơi một lúc.”

“Chị không được đi!” Y Lan đưa tay kéo quần áo của Ương Ương. Trần Y Lan bị chọc tức đến mức toàn thân run rẩy. Người phụ nữ này lại dám nói cô ta là “kẻ thứ ba” kia chứ! Khi Trần Y Lan cô và Trần Tấn Nhiên đã cùng nhau, thậm chí còn không biết cô ta ở nơi nào nữa!

“Tôi và anh Tấn Nhiên là thanh mai trúc mã. Khi tôi mười sáu tuổi thì đã cùng với anh ấy rồi, tại sao chị còn muốn tranh giành anh ấy với tôi?” Trần Y Lan la hét, mắt như muốn nứt ra, giọng nói the thé, không ngừng vang vọng ở trong phòng. Sau chuyện bay dài, Ương Ương cảm thấy trong người cực kỳ mệt mỏi khó chịu, hơn nữa trong bụng cô còn đang mang thai cực kỳ nguy hiểm. Lúc này cô chỉ muốn được đi tắm rửa, ngâm người trong nước nóng cho thân thể được thoải mái thư giãn một chút, sau đó sẽ đi ngủ một giấc thật ngon lành, hoàn toàn không muốn dây dưa gì nhiều thêm với Trần Y Lan...

“Ai muốn tranh giành với cô, nếu như cô muốn, hiện tại tôi sẽ nhường lại cho cô!” Ương Ương tùy tiện ứng phó một câu, đưa tay phải đẩy tay Y Lan ra. Ai ngờ vừa mới đẩy ra, Y Lan lại xông tới gần để lôi kéo cô. Ương Ương một lòng che chở cho cục cưng, không muốn để cho Y Lan đến gần người mình. Vào lúc Y Lan lại vừa xông lại níu kéo quần áo của cô, Ương Ương cũng thuận thế đẩy Y Lan đi ra. Lúc này hai người vừa kéo vừa xô đẩy nhau như thế, nên đã kéo nhau đến lối đi xuống thang lầu. Bị Ương Ương đẩy một cái như vậy, trọng tâm của Y Lan không vững, lập tức bị mất thăng bằng mà ngã xuống bên dưới. Mà Y Lan lại đang lôi kéo quần áo của Ương Ương, cho nên Ương Ương cũng bị lực kéo khổng lồ kia kéo theo, lăn xuống dưới cùng với Y Lan...

Thân thể cứ thế lăn xuống bên dưới theo từng bậc thang một. Cái bụng mềm mại của Ương Ương cũng đã bị va đập vào bậc thang không biết bao nhiêu lần. Ương Ương bị va đập, sợ hãi thét đến chói tai, trong lúc rơi ren cô vẫn nhớ phải bảo vệ cục cưng, nhưng cũng đã chạm thấy máu tươi dính nhom nhóp...

Cô hét lên một tiếng thê thảm, rồi cứ thế lăn lông lốc cùng với Y Lan, xuống tận bậc thang cuối cùng tại lầu dưới. Y Lan nằm yên lặng ở trên mặt đất, bên dưới chiếc áo ngủ màu trắng của Y Lan đã nhuộm thành màu đỏ của máu. Bàn tay của Ương Ương cũng đầy máu tươi, cô nằm ở nơi đó kinh ngạc nhìn Y Lan, tại sao... Tại sao Y Lan lại bị chảy nhiều máu như vậy?

Cô gắt gao che lấy bụng mình. Lúc này ở trong bụng của cô từng hồi từng hồi đau nhức đang ập tới. Cô vẫn còn chưa bị ra máu, đứa trẻ có thể còn cứu được. A di đà Phật, cô thật là phúc lớn mạng lớn!

Những người hầu trong nhà nghe thấy tiếng động, đã sớm ba chân bốn cẳng chạy tới. Có người gọi điện thoại cho bệnh viện, có người gọi điện thoại cho Trần Tấn Nhiên. Trong phòng khách đã trở nên rối loạn hoàn toàn, mọi người cũng không ai biết, bây giờ cần phải làm cái gì cho tốt.

Ương Ương cảm thấy cảm giác đau đớn kia càng ngày càng kịch liệt. Cô ra sức bao phủ lấy bụng của mình. Có một cảm giác đau đớn tựa như thân thể sắp sửa bị chia tách ra vậy, đang được truyền đến ngày một rõ ràng... Ương Ương có một loại cảm giác khác lạ, cô đã không thể giữ nôi con của mình nữa rồi...

Sắc mặt Y Lan trắng bệch như tuyết, mặc dù người giúp việc đã cố gắng cầm khăn lông lau đi, muốn cầm máu. Nhưng lúc này máu vẫn cứ thế ào ạt chảy ra bên ngoài.

Chẳng lẽ Y Lan cũng mang thai? Ương Ương đau đến mức thần kinh tựa như cũng sắp bị đứt đoạn ra vậy. Cô thật sự không còn rảnh để bận tâm đến người khác nữa. Đúng lúc ấy thì vang lên giọng nói của Trần Tấn Nhiên. Anh lớn tiếng gọi, âm thanh lập tức truyền vào trong màng nhĩ của Ương Ương...

Đột nhiên Ương Ương bỗng giật nảy mình lên một cái, nhìn thấy đáy mắt Trần Tấn Nhiên đỏ bừng, đang sải bước thật nhanh đi vào. Trần Tấn Nhiên liếc

nhìn Trần Y Lan nằm trong vũng máu, giống như đã bị phát điên lên rồi, vội xông lại: “Y Lan, Y Lan, em làm sao vậy!”

Y Lan nằm yên lặng, cũng không hề nhúc nhích một chút xíu, sắc mặt tái nhợt, nhìn còn thấy chói mắt hơn cả ánh sáng đèn.

Người giúp việc đứng ở xung quanh, không người nào dám lên tiếng. Trần Tấn Nhiên đưa mắt nhìn một vòng quanh phòng khách, ánh mắt liền rơi vào trên mặt Ương Ương. Trần Tấn Nhiên chợt đứng lên, một ngón tay chỉ vào chóp mũi Ương Ương: “Là cô, là cô làm hại có đúng hay không? Cô đúng là loại phụ nữ có lòng dạ rắn rết! Cô có biết là Y Lan đang mang thai hay không? Cô dám giết chết đứa con của chúng tôi, cô thật là đê tiện...”

Chương 32

Anh Đã Nợ Tôi, Cả Đời Này Anh Cũng Không Biết

Trần Tấn Nhiên hung hăng vung ra một cái bạt tai. Ương Ương bị đánh, cả người lẫn mặt cô đều bị cú đánh kia làm cho lật nghiêng sang một bên, khoe miệng của cô cũng bị rách ra. Nhưng Trần Tấn Nhiên cũng không để ý đến sắc mặt của Ương Ương lúc này đã tái xám đi, hơn nữa cô bị ngã lật sang chỗ nào thì cũng vẫn cứ nằm yên ở nơi đó, mà không hề có một cử động nào đầy sự khác thường như thế. Anh chỉ khom lưng xuống bế Y Lan lên, nhìn về mặt đầy sự đau lòng. Anh cũng không để ý đến vết máu bản thiêu, cứ thế ôm Y Lan thật chặt ở trong ngực.

Lúc Trần Tấn Nhiên xoay người dự định bước đi, nhưng anh chợt xoay người lại, hung hăng trừng mắt nhìn vào Ương Ương: “Nếu như Y Lan bị xảy ra chuyện gì, dù chỉ là một chút xíu, thì Tổng Ương Ương, tôi sẽ bắt cô phải trả bằng một giá cao gấp trăm lần!”

Trần Tấn Nhiên ôm Trần Y Lan sai bước đi ra khỏi phòng khách, điên cuồng hò hét, sai người làm chuẩn bị xe. Đúng lúc Trần Tấn Nhiên đi ra cửa, một khách kia, Ương Ương cảm giác thấy ở phía dưới cơ thể có một dòng nước ấm chợt trào ra. Nước mắt của cô lập tức rơi xuống. Trong phòng khách, tiếng kêu la thảm thiết của người giúp việc truyền đến. Ương Ương khép lại ánh mắt, cô cũng không nghe thấy gì nữa. Cô biết rằng, mình đã bị mất đứa con, cũng chính là đã mất đi một chút ràng buộc cuối cùng với Trần Tấn Nhiên. Rốt cuộc, giờ đây cô đã không cần phải bận tâm đến người khác nữa, rốt cuộc cô đã có thể rời khỏi nơi này...

Triệt triệt để để rời khỏi cái người đàn ông tàn nhẫn kia, người đàn ông mà ngay khi gặp mặt lần đầu tiên cô đã yêu thích, là người đàn ông của cô, là chồng của Tổng Ương Ương...

Trần Tấn Nhiên vẫn canh giữ ở trong phòng bệnh của Y Lan. Anh không biết rằng Tống Ương Ương cũng đang mang thai, cũng không biết rằng, đứa trẻ kia vốn dĩ có thể giữ lại được. Nhưng mà, khi anh giáng cho cô một cái tát đến lật người đi như thế, đứa trẻ cũng đã bị chết.

Lúc được đưa đi đến bệnh viện, Ương Ương cố ý đòi được đưa đến một bệnh viện khác. Cô không có ý định để cho anh biết chuyện này. Người khác nói cho anh biết, cô không thể quản được, chỉ có điều từ trong miệng của cô, anh đừng hòng biết được cô đã mang thai đứa con của anh, nhưng đứa con của bọn họ, cũng đã chết!

Ở bệnh viện được tròn một tuần, Ương Ương lập tức khăng khăng yêu cầu được về nhà. Thím Lý khuyên cô thế nào cũng không được, cũng không thể làm gì khác hơn là đành phải đồng ý, gọi điện thoại kêu xe tới đón. Ương Ương bước xuống giường, hai chân vẫn còn đang run rẩy, bước chân tựa như không có trọng lượng, gần như không thể đi lại nổi nữa. Thím Lý đau lòng đến rơi nước mắt. Bà cẩn thận đỡ Ương Ương bước từng bước đi ra phía bên ngoài. Chỉ qua một đêm người phụ nữ nhân hậu này tựa như đã già đi rất nhiều. Bà cứ luôn miệng nói những lời tự trách oán giận bản thân mình: “Đang yên đang lành như vậy... chỉ trách tôi, tại sao cứ nghĩ muốn đi ra ngoài mua mấy thứ đồ gì đó về để nấu ăn chứ, tôi mà có mặt ở trong nhà, nhất định sẽ không có chuyện gì xảy ra với đứa trẻ này...”

Rõ ràng là đứa trẻ đã có thể được cứu sống, bà nghe những người giúp việc kia kể lại, lúc mới đầu, Ương Ương vẫn còn rất tốt, cũng không hề bị xuất huyết. Nếu như lúc đó cô được gấp rút đưa đến bệnh viện, nhất định sẽ không biến thành kết quả xấu như bây giờ.

“Thím Lý, ngài chớ nói vậy, theo cháu thấy, đứa nhỏ này không được sinh ra, cũng là một chuyện tốt.” Ương Ương sắc mặt tái nhợt, suốt một tuần nằm bệnh viện, bất kể thím Lý có khuyên nhủ như thế nào, cô cũng không thể nào ăn được một chút gì, cho dù chỉ là một miếng cơm. Cả người Ương Ương cũng đã gầy đi một vòng lớn, gương mặt cũng suy sụp hơn, đôi tròng mắt hõm sâu nhìn lại càng trở nên to hơn, rất dọa người.

“Con bé ngốc nghếch này... Tại sao cháu lại có thể nói như vậy chứ?”

Ương Ương liền mỉm cười nhìn bà: “Thím hãy nhìn lại một chút xem, ba ba đứa trẻ là người như thế nào? Cháu đã làm hại Y Lan sinh non như vậy rồi, đứa nhỏ của cháu cũng sẽ bị mang tội đồng phạm giết người. Hơn nữa, cháu và Trần Tấn Nhiên tuyệt đối sẽ không thể nào tiếp tục sống với nhau được. Đương nhiên như vậy thì hai vợ chồng cũng sẽ phải ly hôn, thay vì được sinh ra lại không được cha ruột của mình yêu thích, hoặc giả cũng có thể nói, khi nó được sinh ra cũng chưa chắc đã có cha. Vậy thì không bằng, đứa trẻ không nên đến cõi đời này.”

Thím Lý bị lời nói đầy vẻ lạnh nhạt của cô làm cho sững sốt đến ngây người, nhưng bà lại cũng không biết nên khuyên nhủ cô như thế nào thêm nữa. Ương

Ưong cũng không nói thêm câu gì, ngồi lên trên xe. Ánh nắng đầu mùa đông ấm áp, mơn man ở trên mặt, làm cô cực kỳ dễ chịu. Ưong Ưong áp mặt sát vào trên cửa sổ xe, tựa như sự ấm áp này cũng đã lặng lẽ thấm vào tận đáy lòng cô.

Trong phòng trống rỗng, Y Lan đang ở nằm viện, Trần Tấn Nhiên gần như đã mang tới bệnh viện quá nửa đồ dùng trong phòng. Nhưng Ưong Ưong tịnh không chút để ý. Cô đã nghĩ muốn rời khỏi nơi này ngay lập tức, cho nên Trần Tấn Nhiên nghĩ muốn thân thiết cùng với Y Lan như thế nào cũng có thể, cô cũng sẽ không còn ở nơi này, giống như một người ngoài tự nhiên xuất hiện, làm chứng tai gai mắt hai người bọn họ nữa.

Chẳng qua là khi ngồi ở trong phòng ngủ của mình, giờ đây nhìn lại những món đồ đang chồng chất lên nhau, chiếm quá nửa không gian phòng ngủ, nào các loại đồ chơi, những bộ quần áo trẻ con xinh xắn, những chiếc xe xinh xinh... Tất cả đều là những thứ mà các anh trai và mẹ của cô đã mua cho cực cung. Nhưng đến lúc này, bọn họ vẫn còn chưa biết, cực cung đã không còn ở trên cõi đời này nữa.

Ưong Ưong ngồi ngơ ngác lặng lẽ ở trên giường. Chung quanh cô bày mấy bộ quần áo trẻ con, đây là đồ do cô đã tự mình đi lựa chọn. Những bộ quần áo trẻ con mềm mại nhỏ xinh, chiếc quần của bé gái xinh xắn, chiếc quần yếm của bé trai nhìn rất cá tính, rất đáng yêu. Bởi vì cô vẫn chưa biết cực cung của mình là con trai hay là con gái, cho nên cô đã mua tất cả quần áo dành cho cả bé trai và bé gái để chuẩn bị trước.

Đầu ngón tay lạnh như băng của Ưong Ưong nhẹ lướt qua những bộ quần áo kia, từng chút từng chút. Lốp vải thật mềm mại, mượt mà, nếu như đưa con của cô được mặc lên trên người, thì nhất định nhìn chúng sẽ hết sức dễ thương.

Ưong Ưong chợt ngã nhào xuống ở trên giường. Cô áp mặt của mình vào đồng quần áo trẻ con xinh xắn kia, nước mắt của cô tùy ý cứ như vậy lăn xuống dưới. Ngón tay của Ưong Ưong nắm chặt lấy ga giường, cô cảm thấy trái tim của mình đau nhói, đến mức không sao hít thở nổi. Ưong Ưong cứ nằm khóc không thành tiếng như vậy. Cô nằm yên ở chỗ đó, duy trì tư thế đầy bi thương, đau đớn tuyệt vọng như thế, khóc cho đến lúc người mệt nhoài, ngủ thiếp đi trong tâm trạng nặng nề... Đến nửa đêm, Ưong Ưong bỗng giật mình tỉnh giấc. Cô chợt nghe thấy có tiếng động trong phòng khách ở dưới lầu. Ưong Ưong chợt ngồi bật dậy, lúc này cô chợt có một cảm giác sợ hãi. Cảm giác này từ đáy lòng cứ dần dần lan tràn ra, từng chút từng chút một..., cho đến khi trái tim của cô đập loạn lên thành thịch, thịch thịch. Ưong Ưong xuống giường, tay chân rón rén, lặng lẽ mở cánh cửa phòng ngủ ra thành một cái khe hở nhỏ nhỏ. Ánh đèn ở lầu dưới mơ hồ chiếu vào mi mắt của cô. Chẳng biết tại sao, Ưong Ưong lại đi ra ngoài, từng bước từng bước đi xuống lầu.

Trần Tấn Nhiên đang ngồi ở chỗ đó hút thuốc lá. Đóm lửa đỏ như ánh sao lập lòe, lúc sáng lúc tối. Ưong Ưong thấy bóng lưng dày rộng của anh tựa như càng xuống hơn. Từ đáy lòng của cô, chợt nảy sinh ra một chút sự thương hại

nho nhỏ. Trần Tấn Nhiên mới chính là người đáng thương nhất, anh còn đáng thương hơn cô rất nhiều.

Cô chỉ bị mất đi một đứa con với một người đàn ông không yêu thương mình. Còn anh, đã bị mất đi hai đứa con, một là đứa con của anh với người phụ nữ mà anh yêu, còn đứa trẻ kia là con của cô, cũng là đứa con ruột thịt của anh.

Trần Tấn Nhiên bị tiếng bước chân của cô làm cho kinh động, anh đột ngột ngừng đầu lên, xoay người lại nhìn. Cho đến lúc nhìn thấy rõ ràng là cô, gương mặt của Trần Tấn Nhiên lập tức trở nên dữ tợn. Anh nhìn cô, ánh mắt tràn đầy sự hung tợn, tàn ác. Chỉ có như vậy, trong nháy mắt, thậm chí đã làm cho Ương Ương e sợ rằng anh sẽ nhào tới mà xé nát cô. Nhưng mà Ương Ương không hề tránh né, ngược lại, cô còn tiến lên thêm một bước.

Hành động của Ương Ương đã chọc giận đến Trần Tấn Nhiên. Anh vơ loạn, cầm lên một thứ gì đó ở trước mặt mình, hình như đó là một cái gạt tàn thuốc lá bằng thủy tinh. Trần Tấn Nhiên không một chút thương tiếc, thẳng tay ném mạnh chiếc gạt tàn vào trên người của Ương Ương. Chiếc gạt tàn thuốc lá bay tới nện vào trũng ngực của Ương Ương. Lực ném của Trần Tấn Nhiên cực kỳ mạnh mẽ, gần như sắp đập gãy xương sườn của cô. Nhưng mà Ương Ương vẫn như cũ, cũng không hề nhúc nhích, cứ tiếp tục an tĩnh nhìn vào Trần Tấn Nhiên như vậy.

“Cô, con đàn bà có lòng dạ rắn rết này, làm sao cô lại dám ra tay như vậy chứ, hả?” Trần Tấn Nhiên cắn răng nghiến lợi, giọng nói khàn khàn xông tới gần cô, khễ gầm lên một tiếng.

Ương Ương đột nhiên bật lên tiếng cười. Trong ngực cô đang khó chịu, đau nhức đến lợi hại, nhưng mà cô vẫn cố chấp đứng nguyên ở nơi đó, nhìn người đàn ông kia đang bị thù hận xông lên làm cho đầu óc choáng váng. Nếu như hiện tại, cô nói là chính Y Lan mới là người khiêu khích trước, là người đã ra tay trước, anh sẽ tin cô sao?

Hơn nữa, cô cũng đã chuẩn bị ly hôn rồi, nếu cô nói như vậy, ở trong lòng anh, đến tận cùng cô là hạng người thế nào, cũng không có chút quan trọng nào hết.

“Tôi đồng ý ly hôn.” Ương Ương hơi hất cái cằm lên, cô nhìn sang Trần Tấn Nhiên, vẻ mặt kiêu ngạo, nói: “Ngày mai hai chúng ta liền ký tên.” Ương Ương nói xong, liền quay người đi lên thang lầu. Trần Tấn Nhiên chột đuôi theo...

“Cô đã giết đứa con của tôi, cô cho rằng cô ly hôn với tôi như vậy là đủ rồi hay sao?” Trần Tấn Nhiên tiến lên một bước, hung hăng túm lấy cổ của Ương Ương: “Tôi muốn giết cô để đền mạng cho đứa con của tôi.”

“Tôi đã bồi thường cho anh rồi!” Ương Ương không chút sợ hãi, mở miệng nói, đôi con ngươi đen bóng mở to, vững vàng nhìn thẳng vào mặt của anh. Lúc này khóe miệng của cô chột hé ra, nở một nụ cười tươi như hoa: “Đến một ngày

nào đó anh sẽ biết, tôi đã sớm bồi thường cho anh rồi, mà anh, cũng đã được bồi thường quá thỏa đáng rồi...”

Trần Tấn Nhiên nghe mà không hiểu Ương Ương đang nói cái gì. Nhưng lúc này Ương Ương đã dùng sức đẩy tay của anh ra. Trần Tấn Nhiên nhìn Ương Ương bước đi, anh chợt nhớ tới dáng vẻ Y Lan đã lăn từ trên thang lầu xuống dưới ngày hôm đó. Trần Tấn Nhiên lập tức đưa tay ra, một phát túm luôn được cánh tay của Ương Ương, giật mạnh một cái về phía dưới lầu, sau đó anh buông tay ra. Ương Ương cứ thế lập tức âm âm ngã lăn xuống bên dưới.

Mặt của cô bị va vào thanh gỗ cứng rắn trên lan can cầu thang, khóe miệng liền bị xé rách, máu tươi lập tức bị chảy ra. Ương Ương nằm ở nơi đó, an tĩnh nhìn anh, mở miệng nói rành rọt từng chữ, từng câu: “Trần Tấn Nhiên, anh đã nợ tôi, món nợ này, cả đời anh cũng sẽ không thể nào biết được.”

Trần Tấn Nhiên nhìn Ương Ương bộ dạng tỉnh táo đang mỉm cười. Cô đã từng là thiên kim tiểu thư yêu điệu duyên dáng là thế, trước khi cô được gả cho anh, đến ngay cả việc tự lo liệu cuộc sống cho mình, cũng phải gắng hết sức mới làm nổi. Cô là châu báu được nhà họ Tống nâng niu trong lòng bàn tay. Cô chưa từng bao giờ phải chịu qua một chút xiu phiền nào. Từ nhỏ đến lớn, cuộc sống của cô đều xuôi gió xuôi nước, ngay cả một chút gập ghềnh cũng không hề có. Nhưng mà hiện tại, gương mặt của cô bị xé rách vì sự va đập, cả người đầy thương tích như vậy, nhưng ngay cả một giọt nước mắt, cô cũng không hề nhỏ ra.

Trần Tấn Nhiên cảm thấy một hồi một hồi kỳ dị, lạnh lẽo không nói ra được, từ lòng bàn chân từ từ xuất hiện lan dần ra ngoài, một đường vệt tóe trong óc. Anh lão đảo lui về phía sau một bước, phải nắm lấy lan can mới coi như gắng gượng đứng vững lại được. Hai hàm răng của Trần Tấn Nhiên bắt đầu va vào nhau lập cập, nhưng mà anh vẫn như cũ, vẫn cố chấp lặp lại câu nói kia: “Chính cô là người đã gây ra lỗi trước, chính cô là người đã giết chết đứa con của tôi...”

Chương 33

Ly Hôn

Ương Ương chợt bật cười thành tiếng, sau đó chống cánh tay nâng người lên, chậm rãi từ dưới đất bò dậy. Cô khập khà khập khễnh đi đến trước mặt Trần Tấn Nhiên. Ương Ương cảm nhận thấy phía dưới thân thể mình lại vừa trào ra một dòng ấm nóng. Cô nhìn thấy anh đang đứng sừng sờ ở nơi đó, liền tiến tới gần, ghé vào bên lỗ tai của anh nói một câu gì đó.

Trần Tấn Nhiên lập tức kinh ngạc sững sốt. Anh nhìn bóng dáng quật cường của cô đi xa dần, từng chút từng chút một, rồi biến mất ở khúc quanh thang lầu.

Một cơn khủng hoảng từ đáy lòng Trần Tấn Nhiên đột nhiên trào lên từng hồi, từng hồi một. Sự khủng hoảng này làm cho anh cảm thấy thân thể của mình

giống như đang ở trong cơn mộng du vậy. Anh lão đảo ngã ngồi xuống ở trên ghé sa lon. Dưới ánh sáng loang loáng của ngọn đèn màu vàng, Trần Tấn Nhiên hoảng hốt khi nhìn thấy có từng giọt từng giọt máu nhỏ ở trên sàn nhà. Anh không biết vì sao lại như vậy, nhưng anh cảm nhận thấy trong đầu của mình đau buốt giống như bị gai đâm vào vậy. Trần Tấn Nhiên nhắm chặt mắt lại hung hăng tự nhủ, cô ta thật đáng đời... cô ta thật độc ác... cô ta bị như vậy là đáng đời!

Trần Tấn Nhiên tự an ủi với lòng mình, hết lần này tới lần khác cứ tự nhủ như thế, cuối cùng anh cũng dần dần bình tĩnh trở lại. Đêm, đã khuya...

Sáng sớm hôm sau, Trần Tấn Nhiên ngủ dậy liền xách nôi súp đã hầm nhừ đi bệnh viện thăm Y Lan. Thím Lý nhìn anh một lúc, muốn nói với anh một chút nhưng rồi lại thôi. Rốt cuộc đến cuối cùng, thím chỉ thở dài một tiếng, cũng không nói năng gì nữa.

Trần Tấn Nhiên vừa mới rời đi, Ương Ương lập tức liền xách chiếc va li để hành lý đi xuống lầu. Thím Lý nhìn bộ dạng sắc mặt của cô tái nhợt như vậy, cảm giác không nỡ từng hồi từng hồi dội lên trong lòng. Là người chứng kiến Trần Tấn Nhiên lớn lên, cho nên thím đã thật sự coi anh gần giống như đứa con trai của mình vậy. Hiện tại cả hai tiểu thiếu gia (con của Y Lan và của Ương Ương) đều đã không còn, thím còn cảm thấy tim mình đau như bị dao cắt. Huống chi, đứa nhỏ này lại do chính Ương Ương mang thai, thì cô sẽ còn cảm thấy đau lòng gấp bội. Vốn dĩ đây sẽ là một đôi vợ chồng thật tốt, nhưng hiện tại cả hai lại lỗ mãng dồn ép lẫn nhau đến mức độ như vậy...

“Thiếu phu nhân... Ngài hãy suy nghĩ thêm một chút đi...” Thím Lý nhìn thấy Ương Ương xách va li hành lý đi xuống, trên mặt cô đã biểu lộ rõ sự quyết tuyệt (kiên quyết đoạn tuyệt) như vậy, đột nhiên nước mắt của thím liền trào ra.

“Thím Lý, cháu đã suy nghĩ rất kỹ càng rồi, làm người sao có thể tự treo cổ của mình mãi ở trên một thân cây được đây? Thím cũng đã thấy rồi đây, hai người chúng cháu trời sinh đã tương khắc, hoàn toàn không hợp nhau. Cháu còn ở lại chỗ này nữa, tương lai không biết liệu sẽ còn chuyện gì xảy ra nữa hay không.”

Ương Ương khẽ mỉm cười, mở chiếc túi của mình ra, bên trong đó có hai tờ giấy thỏa thuận ly hôn.

Cô lấy ra đưa cho thím Lý: “Cháu đã ký tên đầy đủ rồi, khi nào anh ấy trở lại, thím hãy bảo anh ấy ký tên vào đó, sau đó gửi trở lại cho cháu một tờ.”

“Thiếu phu nhân...” Thím Lý nắm lấy va li hành lý không muốn buông: “Lão gia vẫn còn chưa biết chuyện này, nếu như ông biết được, nhất định lão gia sẽ giúp ngài hả giận...”

“Sức khỏe của ba ba không được tốt, không nên quấy rầy ông ấy, cũng không cần để cho ông biết, có thể đối gạt được thì trước hết cứ tạm thời đối gạt

ông đã.” Ưong Ưong không nhìn thím Lý, cô lấy lại chiếc va li của mình. Nhìn thấy thím Lý khóc, thì ngược lại, cô lại cười: “Cháu ly hôn thế này, cũng là chuyện tốt mà.”

“Ngài đừng khóc nữa, chờ cháu thu xếp mọi chuyện xong xuôi rồi, thím có thể đi tìm cháu mà.” Ưong Ưong nhẹ nhàng ôm thím Lý một cái, nở một nụ cười rục rĩ khác thường.

Thím Lý dùng sức gật đầu, nhưng nước mắt vẫn cứ tuôn trào ra đầy trên mặt, không sao cầm lại được. Thím Lý đưa Ưong Ưong đi ra ngoài, vốn định nói với cô để cho tài xế nhà đưa cô đi. Nhưng mà Ưong Ưong lại nhất định không muốn như vậy, vì thế thím liền ra chặn xe taxi, còn tha thiết dặn dò thêm mấy câu nữa, lúc này mới vẫy tay từ biệt Ưong Ưong.

Ưong Ưong ngồi lên xe, trực tiếp báo địa chỉ nhà trọ của Nguyễn Duy Đông. Tối hôm qua Ưong Ưong đã gọi điện thoại cho Nguyễn Duy Đông, nói cô muốn tá túc ở chỗ của anh một vài hôm, sau đó từ từ tìm nhà để thuê.

Khi Ưong Ưong xuất giá (về nhà chồng) mẹ và các anh trai cũng đã cho cô không ít tiền riêng, nếu như có phải sống cuộc sống một mình, cũng sẽ không bị gặp phải áp lực gì.

Thời điểm đến dưới khu nhà trọ của Nguyễn Duy Đông, Ưong Ưong vừa xuống xe, đã thấy Nguyễn Duy Đông đang đứng ở cửa tiểu khu, hết nhìn đông lại nhìn tây. Ưong Ưong giơ một cánh tay lên vẫy vẫy, miệng kêu lớn một tiếng: “Anh Duy Đông, em ở chỗ này!”

Nguyễn Duy Đông vừa nghe thấy tiếng Ưong Ưong lớn giọng gọi mình, sắc mặt lập tức liền tái nhợt. Nguyễn Duy Đông dón ba bước thành hai bước, chạy vội tới bên Ưong Ưong, lập tức kéo cánh tay của cô đứng gọn vào bên trong một góc, đưa tay lau một chút mồ hôi lạnh trên trán của mình: “Bà cô nhỏ của tôi, em đừng có kêu loạn lên như vậy...”

“Làm sao thế?” Ưong Ưong không hiểu, nhìn Nguyễn Duy Đông đầy sự hồ nghi, lại nhét chiếc va li trong tay mình vào tay Nguyễn Duy Đông: “Em mệt đến sắp chết rồi đây, chúng ta đi về nhà trước đã...”

“Ưong Ưong, thật xin lỗi, anh không thể để em ở trong nhà anh được...”

“Tại sao vậy?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ưong Ưong lập tức xịu xuống. Chuyện này thật không có nghĩa khí chút nào, thật không dễ dàng gì cô mới có thể ly hôn được, vậy mà bây giờ ông anh này lại cứ cố chấp như thế, nhất định không chịu chứa chấp cô!

“Tô Tô đã trở lại...” Nguyễn Duy Đông vừa vui vẻ, vừa lo lắng len lén nhìn Ưong Ưong...

“Chẳng qua là người ta chỉ ở nhờ có vài ngày thôi mà, phòng ốc nhà anh lớn như vậy, tận những bốn phòng ngủ! Ôi chao, ai dà, cho em mượn một gian để ở thôi cũng không được sao...”

Cái miệng nhỏ nhắn của Ương Ương chu lên thật cao đầy vẻ bất mãn, trừng mắt nhìn Nguyễn Duy Đông.

“Ương Ương...” Nguyễn Duy Đông dùng ngón tay chỉ chỉ vào mặt của mình. Lúc này Ương Ương mới nhìn thấy trên mặt của anh có hai vết cào nhìn rất khả nghi, mặc dù hiện giờ đã đóng thành vảy sấp lành lại rồi, nhưng vẫn có thể nhìn thấy rõ ràng.

“Đã có chuyện gì xảy ra vậy?”

“Tô Tô đột nhiên trở lại, nhìn thấy trong phòng vệ sinh có sữa tắm của em, còn... những cái này, là do cô ấy đã tặng cho anh đó...”

Lúc này Ương Ương mới chợt tỉnh ngộ ra. Trời ạ, nhất định là do cô đã ra đi quá vội vã, cho nên mới bỏ quên đồ dùng ở trong phòng tắm...

“Nhưng mà, làm sao anh lại đàn như vậy chứ, em vội đi chưa kịp dọn dẹp, anh lại không biết vứt bỏ chúng đi hay sao!”

“Những thứ đó là đồ vật của em, anh lại không biết em có cần dùng hay không cần dùng nữa, làm sao anh dám tùy tiện vứt bỏ đồ của em đi được chứ?”

“Có cần em ra tay giải thích giúp anh hay không?”

Ương Ương áy náy nhìn lại Nguyễn Duy Đông.

Ánh mắt của Nguyễn Duy Đông sáng lên, tiếp đó anh lại lui về phía sau một bước, liếc trộm Ương Ương một cái: “Anh đã cho giải thích cho Tô Tô rồi, nói em là bạn gái của Tư Dận, hai người cãi nhau, cho nên em mới đến nơi này xin ở nhờ mấy ngày. Anh cũng đã gọi điện thoại cho Tư Dận rồi... Chỉ cần một lát nữa, xe của Tư Dận sẽ đến đón em...”

“A a a a a, Nguyễn Duy Đông, một người con gái vừa mới ly hôn, bây giờ tứ cố vô thân, đáng thương như em, vậy mà anh lại dám mang bán cho người đàn ông khác!” Ương Ương tức giận đến cắn răng nghiến lợi. Một đôi tròng mắt xinh đẹp mở to, sáng như hai ngọn đèn pha, nhìn như khóa chặt vào gương mặt đỏ bừng của Nguyễn Duy Đông!

“Ngàn lần cầu xin, vái lạy em đấy, Ương Ương! Cứu một mạng người hơn xây tòa tháp bảy tầng đó. Coi như em hãy cứu anh một lần này đi, đến kiếp sau nhất định anh sẽ làm trâu làm ngựa để báo đáp cho em...” Nguyễn Duy Đông liên tiếp khom lưng cúi đầu vái vái, chỉ còn thiếu nước chầu quỳ xuống. Tô Tô lập tức tới đây bây giờ, nếu như cô nhóc Ương Ương này mà còn không chịu phối hợp, vậy thì anh chỉ có nước tự tử.

Ương Ương thấy vậy liền mềm lòng, lại nghĩ họa này cũng là do lỗi của mình gây nên. Lại thấy Nguyễn Duy Đông cầu xin ngược lại mình như vậy, cũng cảm thấy thật có lỗi: “Được rồi, được rồi, em nhận lời với anh là được chứ gì! Dù sao em cũng chỉ ở nhờ mấy ngày, sau đó lập tức đi tìm nhà ngay, tìm được phòng ốc thích hợp em sẽ mua và dọn đi ngay.”

“Ưong Ưong, em đúng là tốt nhất!” Nguyễn Duy Đông vui vẻ nhìn giống như một đứa trẻ. Sự vui vẻ của anh cũng lây sang Ưong Ưong. Ưong Ưong nhìn Nguyễn Duy Đông, lại nghĩ đến người phụ nữ có tên gọi là Tô Tô, mà cô đã từng gặp một lần. Cô ấy thật hạnh phúc biết bao, có một người đàn ông nguyện yêu cô không rời không bỏ như vậy, lại còn nguyện ý làm bất cứ chuyện gì vì cô như thế...

“Ưong Ưong, Tô Tô tới rồi, Tư Dận lập tức cũng đến ngay bây giờ, nhờ cậy vào em cả đấy, anh nhờ cậy em đó, ngàn vạn lần đừng có vạch trần sự thật...”

Nguyễn Duy Đông lại nói cầu xin một lúc lâu, sau đó mới xoay người, cười híp mắt đi nghênh đón Tô Tô.

“Tô Tô, đây chính là Tống Ưong Ưong, bạn gái của Tư Dận, người mà anh đã nói với em đó!”

Nguyễn Duy Đông dẫn một cô gái xinh xắn, có mái tóc ngắn đi đến gần Ưong Ưong. Ưong Ưong liếc nhìn Tô Tô, trong lòng liền cảm thấy yêu thích không thôi. Cô thực sự rất yêu thích những cô gái thuộc tuýp người thẳng thắn sắc sảo như thế này, không bao giờ nhăn nhó, không thích làm bộ làm tịch.

Tô Tô cũng tò mò nhìn lại Ưong Ưong. Hai cô gái cứ đứng yên lặng mà nhìn nhau như vậy, trong khoảng một khoảng thời gian ngắn.

Khi Tô Tô nhìn thấy Ưong Ưong, thì một khắc kia, cô đã gần như tin tưởng lời nói của Nguyễn Duy Đông. Tư Dận hoa tâm vô cùng, nhưng mà một cô gái như Ưong Ưong thế này, hoàn toàn có thể thu phục được anh.

“Chào chị Tô Tô, em là Ưong Ưong.” Ưong Ưong cười híp mắt mở miệng trước. Tô Tô cũng lộ ra khuôn mặt tươi cười, sáng khoái lên tiếng: “Chào em, Ưong Ưong, chị là Tô Tô.”

“Em biết, hàng ngày anh Duy Đông đều nhắc tới chị suốt, chúng em nghe mà lỗ tai cũng đã bị kéo dài ra, sắp thành cái kén đến nơi rồi.” Ưong Ưong cười cười, đôi mắt chớp chớp, kéo tay của Tô Tô: “Chị Tô Tô, em thực lòng xin lỗi chị! Thời điểm chị không có ở đây, em đã đến nhà của anh Duy Đông, xin ở nhờ mấy ngày trong...”

“Được rồi.” Tô Tô khoát khoát tay chặn lại, nở một nụ cười rục rịch: “Chị tin tưởng em.”

“Chờ Tư Dận tới, chị sẽ giúp em dạy dỗ anh ta.” Tô Tô đắc ý giơ quả đấm lên...

“Áy này Tô Tô, anh đâu đắc tội gì với em chứ...” Đúng lúc này Tư Dận vừa vặn đến nơi, anh liền mở miệng tiếp lời luôn. Tô Tô liền le lưỡi một cái, trốn vào ở sau lưng Nguyễn Duy Đông: “Anh không đắc tội với em, người mà anh đắc tội là Ưong Ưong kia.”

Ánh mắt của Tư Dận liền lay động liếc nhìn vào gương mặt của Ưong Ưong, sau đó cợt nhả mở miệng: “Ưong Ưong, em còn tức giận nữa không vậy...”

“Hừ.” Ương Ương giả bộ rất giống, giống như là đôi tình nhân đang giận dỗi nhau vậy. Cô quay ngoắt người đi, không thèm để ý tới anh nữa.

Chương 34

Sẽ Không Ghét Bỏ Em

“Được rồi được rồi! Nhưng mà lần này em cũng không nên ở trong nhà của Duy Đông nữa. Tô Tô đã trở lại rồi, em phải để cho vợ chồng trẻ nhà người ta ân ái ái ái nữa chứ, em còn càn rỡ cố tình vào ở nhờ nhà Duy Đông làm cái gì, mau cùng anh về nhà đi.”

Tư Dận hòa nhã đi tới gần ôm vào bả vai của Ương Ương. Ương Ương hừ lên một tiếng, lúc này mới xoay người lại, vẻ bất đắc dĩ: “Vậy sau này anh có còn cùng gây gỗ với em nữa không?”

“Không dám, không dám nữa!” Tư Dận cuống quýt đáp lại.

Tô Tô liền cười khanh khách: “Ha ha, Tư Dận ơi Tư Dận, anh mà cũng có ngày hôm nay sao!”

“Anh đây là cam tâm tình nguyện, em cứ ở đó mà ao ước đi!” Tư Dận kéo Ương Ương đi về hướng xe ô tô đang đỗ: “Duy Đông, hôm nào chúng ta ra ngoài uống rượu, bây giờ chúng tôi đi về trước đã.”

“Hai người trở về đi thôi, trở về đi thôi, về sau cũng đừng nên cãi nhau...”

Nguyễn Duy Đông bộ dạng rất giống một người anh cả, ân cần dặn dò, sau đó nhìn xe của bọn họ đi rồi, anh mới kéo Tô Tô đi về nhà.

Xe khởi động đi được một lúc, gương mặt của Ương Ương vẫn luôn một mực tươi cười đến lúc này mới từ từ trở nên âm trầm. Cô tránh ra khỏi cánh tay của Tư Dận, quay mặt nhìn ngoài cửa xe, trầm mặc không nói lời nào.

“Em đã ly hôn rồi sao?” Tư Dận liếc nhìn cô một cái, nhẹ giọng hỏi thăm, anh có chút vui vẻ, nhưng cũng có chút đau lòng. Thoạt nhìn cũng thấy Ương Ương không tốt lắm, so với lần trước anh gặp cô thì nhìn cô bây giờ giống như một bông hoa héo vì khô nước.

“Vâng!” Ương Ương gật đầu một cái: “Em ly hôn rồi.”

“Như anh đã nói, câu nói trước đây của anh vẫn có giá trị như cũ.”

Tư Dận chợt buông ra một câu không rõ ràng, Ương Ương liền kinh ngạc nhìn anh, hỏi: “Nói cái gì cơ?”

“Ngày đó ở trong phòng làm việc của em, anh đã nói, anh không quan tâm đến việc em đã từng ly hôn.” Tư Dận thoáng mỉm cười, cánh môi đẹp mắt cong lên: “Bây giờ câu nói đó của anh vẫn nguyên giá trị như cũ, bảo đảm chất lượng suốt cả đời.”

“Nói bậy nào...” Ương Ương chỉ khẽ cười một tiếng, sau đó lại lâm vào trầm mặc như cũ, không nói thêm gì nữa.

“Anh nói thật.” Tư Dận cố chấp lại lặ lại một lần nữa: “Anh thật sự rất yêu thích em!”

“Bạn gái của anh còn không ít đâu nhé!” Ương Ương cố ý nhắc nhở anh. Cô ở trong phòng làm việc cũng từng chứng kiến, anh đã thay đổi bạn gái không biết bao nhiêu lần.

Tư Dận có chút ngượng ngùng, xoa xoa cái mũi của mình: “Những cô gái đó cũng chỉ đưa đến để cho em xem thôi...”

“Đưa các cô ấy đến cho em xem để làm gì?”

“Cũng chỉ là vì lần đầu tiên anh đã bị người khác cự tuyệt như vậy chứ sao... Cho nên anh mới nghĩ muốn lấy lại chút mặt mũi của mình...”

“Anh thật là nhàm chán...” Ương Ương lườm anh một cái, suy nghĩ bất cứ người đàn ông nào cũng có tính trăng hoa như vậy hay sao. Bất cứ lúc nào cũng có thể tùy tiện ở chung một chỗ với các cô gái xinh đẹp, gặp dịp thì chơi, mà không cần phải có một chút xíu tình cảm nào hay sao?

Tư Dận trầm mặc liếc nhìn sang Ương Ương một cái, hàng lông mi của anh rất dài, lại còn cong vểnh lên. Ánh mắt của Tư Dận nhìn thật vô tội, giống như cái nhìn của một đứa trẻ con vậy, làm cho Ương Ương cũng thoáng thấy mềm lòng: “Được rồi, em tin anh một lần nữa.”

“Ương Ương, em làm bạn gái của anh nhé, có được hay không?”

“Em là một người con gái đã từng ly hôn, vậy mà anh không cảm thấy ngại hay sao?” Ương Ương khổ sở tự cười nhạo mình.

“Anh không ngại.” Nhìn dáng vẻ thực sự nghiêm túc của Tư Dận, Ương Ương cũng có chút sợ hãi, cô trầm ngâm một chút, chậm rãi mở miệng nói: “Nếu như em nói rằng, em đã từng bị sinh non thì anh nghĩ sao?”

Tư Dận lập tức sững sốt, thật lâu sau đó, anh mới giống như phản ứng được, đau lòng nhìn sang cô: “Ương Ương, làm sao em lại phải chịu nhiều khổ sở như vậy chứ? Chuyện này là thật sao?”

Ương Ương cười khổ một tiếng, “Tại sao lại không thật chứ, mới có tám ngày mà thôi! Đứa con của em vừa mới sinh non cách đây vừa đúng tám ngày.”

Tư Dận lập tức trở nên trầm mặc. Ương Ương cũng cúi đầu không nói lời nào nữa. Từ trong cổ họng của cô chọt xông lên một hồi chua xót, thiếu chút nữa cô đã không sao nén nhịn được mà bật khóc ra thành tiếng. Cô cũng không ngờ rằng chuyện đó lại gây cho cô một cảm giác đau khổ đến như vậy. Bởi chính bản thân cô hoàn toàn cũng vẫn còn là một cô gái nhỏ mà thôi.

“Ương Ương, đây là chuyện tốt mà!”

“Tur Dân, anh có phải là người hay không vậy hả?” Ưong Ưong quay mặt sang mắng Tur Dân, nhưng Tur Dân cũng mở miệng nói rất nghiêm trang: “Em hãy suy nghĩ một chút xem! Hẳn ta đối xử với em tàn tệ như vậy, nếu như quả thật đứa nhỏ kia mà được sinh ra, vậy thì tương lai của em và nó sẽ như thế nào đây?”

“Đúng thế... Tại sao em lại không nghĩ đến điều này nhỉ...” Trong nháy mắt, Ưong Ưong như bị sét đánh. Trần Tấn Nhiên yêu Y Lan sâu đậm như vậy, nhất định sẽ cưới cô ấy, đến lúc đó, cô bị đuổi ra khỏi cửa rồi, đứa con của cô sẽ được coi là cái gì? Con riêng ư?

Cho dù cô có liều mạng mang đứa trẻ đi, như vậy đứa trẻ sẽ không có ba ba. Mà nếu cô không mang nó đi, đứa trẻ ở lại nhà họ Trần kia, nhất định sẽ trở thành kẻ ăn nhờ ở đậu, sẽ phải chịu hết mọi khổ sở. Nó không được sinh ra trên đời này, xem ra, có thể coi đó là một chuyện may mắn cũng nên.

“Không có đứa trẻ, em sẽ lấy lại được tự do. Ưong Ưong, em mới hai mươi tuổi thôi. Về sau này em vẫn còn sẽ gặp được nhiều người khác, sẽ yêu một người đàn ông khác tốt hơn, cuộc sống của em cũng mới vừa bắt đầu mà thôi.”

Tur Dân khuyên nhủ Ưong Ưong. Nhìn thấy tâm tình Ưong Ưong quả nhiên chuyển biến tốt lên một chút, anh đã hơi có chút yên lòng, lại bắt đầu giở giọng trêu chọc: “Nói thí dụ như anh đây chẳng hạn, trưởng thành là một thanh niên tốt, lại được nhiều người hâm mộ như thế... em có thể thử suy tính một chút xem sao!”

“Anh đừng có đắc ý quá nhiều như thế!” Ưong Ưong lườm Tur Dân một cái trắng mắt, nhưng trên gương mặt nhìn của cô cũng liền chậm rãi hé ra một nụ cười với lúm đồng tiền nơi gò má.

Cả Tur Dân và Nguyễn Duy Đông cũng đi tìm nhà cửa cho Ưong Ưong. Nhưng kết quả cũng qua hơn nửa tháng rồi mà vẫn chưa thấy có một chút động tĩnh nào.

Cũng may trong nhà của Tur Dân phòng ốc cũng cực lớn. Hai người bọn họ mỗi người sử dụng một căn phòng ngủ thật rộng rãi, mọi chuyện trôi qua cũng bình an vô sự.

Ưong Ưong nghỉ ngơi được một khoảng thời gian, ông chủ của cô cũng đã nhiều lần gọi điện thoại tới cho cô, thúc giục cô trở về đi làm. Dù sao trong lúc này cũng đang rảnh rỗi, Ưong Ưong liền quyết định trở về đi làm.

Ai ngờ ngày thứ nhất tan việc, vừa ra khỏi cửa Ưong Ưong liền gặp được một vị khách không mời mà đến. Trần Tấn Nhiên đứng ở nơi đó, không gần không xa, ngón giữa đang kẹp một điếu thuốc lá. Nhìn thấy Ưong Ưong đi ra ngoài, đáy mắt của anh đột nhiên sáng lên. Trần Tấn Nhiên ném điếu thuốc lá đi, sống lưng thẳng đứng, nhìn Ưong Ưong.

“Ưong Ưong, chồng của cô lại tới đón cô tan việc kìa...”

“Thật là ngọt ngào, thật là một ông xã mẫu mực!”

Các đồng nghiệp thấy Trần Tấn Nhiên ở đó, cũng đua nhau buông lời trêu ghẹo. Ương Ương cũng chỉ cười cười một chút, chờ những người đồng nghiệp kia tản đi hết, sau đó cô mới chậm rãi cất bước đi lên phía trước. Khi đi qua bên cạnh Trần Tấn Nhiên, bước chân của cô cũng không ngừng lại, dứt khoát bước đi hướng theo con đường ở trước mặt. Lúc trước Tư Dận đã nói sẽ tới đón cô, kết quả lúc này tạm thời có chuyện, cho nên cô quyết định mình sẽ thuê xe để trở về.

“Cô đứng lại.” Một khắc kia khi Ương Ương sắp đi xuống lòng đường, Trần Tấn Nhiên chợt đưa tay ra giữ lấy cánh tay của cô.

“Trần tiên sinh có chuyện gì vậy?” Ương Ương giữ tâm trạng ổn định, xoay người lại bình tĩnh mở miệng hỏi. Vừa nói dứt lời, chợt giống như là vừa nhớ tới điều gì đó, Ương Ương liền a lên một tiếng thật dài, sau đó mới lại hỏi tiếp: “Trần tiên sinh tới đây chắc là muốn đưa bản thỏa thuận ly hôn cho tôi phải không?”

Ương Ương nói chuyện với Trần Tấn Nhiên bằng một ngữ điệu bình thản, làm cho ngọn lửa giận trong lòng Trần Tấn Nhiên lập tức bị khơi dậy: “Cô muốn ly hôn đến mức không thể chờ đợi được như vậy, có phải là vì muốn ở cùng một chỗ với kẻ gian phu kia hay không? Tổng Ương Ương, tôi nói cho cô biết, cô đừng cho rằng tôi đây không biết một cái gì hết. Tôi không thể nào, cũng sẽ không bao giờ thành toàn cho cô đâu.”

“Có phải là anh bị bệnh hay không hả?” Ương Ương chẳng thèm để ý đến thái độ của Trần Tấn Nhiên, dứt khoát giằng cánh tay của mình ra: “Trần Tấn Nhiên, anh mà còn đi theo tôi nữa, tôi lập tức báo cảnh sát!”

“Báo cảnh sát sao? Chỉ sợ là cô đã quên mất một chuyện, tôi đây vẫn còn chưa ký vào bản thỏa thuận ly hôn kia đâu!”

“Sao vậy, tôi đã làm tổn thương người phụ nữ mà anh yêu mến thành ra như vậy, anh vẫn còn không muốn ly hôn với tôi để cưới cô ấy hay sao?”

Ương Ương khẽ cười, liếc nhìn anh một cái đầy vẻ khinh miệt. Cho đến bây giờ, quả thật cô không sao hiểu nổi người đàn ông này muốn làm cái gì nữa.

“Cô...” Trần Tấn Nhiên hận đến mức lập tức hàm răng nghiến chặt lại: “Chuyện của tôi không cần cô phải quan tâm tới, tôi nói cho cô biết, tôi sẽ cưới Y Lan. Nhưng mà bây giờ muốn tôi giúp cho cô được thuận lợi theo ý của cô, chuyện đó tuyet đối không bao giờ xảy ra!”

“Chuyện tình yêu của anh như thế nào đó là chuyện riêng của anh, dù thế nào tôi cũng không muốn còn phải nhìn thấy anh nữa. Trần tiên sinh, một ngày ngài kiếm được bạc tỷ như vậy, cũng không nên cứ ở đây mà tiếp tục dây dưa không rõ, đối với một người phụ nữ như tôi đây. Thật xin lỗi, đến lúc tôi phải về nhà rồi.”

“Tôi mà dây dưa với cô sao?” Trần Tấn Nhiên nổi đóa...

“Thế nào? Chẳng lẽ là tôi đã mời anh tới đây, đứng ở bên ngoài phòng làm việc của tôi để trông chừng cho tôi hay sao? Anh là một người đàn ông, lại có thể từ một nơi xa chạy tới đây để gây gổ với tôi hay sao? Anh quá nhàm chán cho nên không chịu nổi nữa, phải tới đây để tán gẫu hay sao?”

Ương Ương mắng anh không chút khách khí. Trần Tấn Nhiên bị Ương Ương chọc tức đến xanh cả mặt, vừa định phát tác cơn giận, thì Ương Ương cũng đã đưa tay ngăn cản một chiếc xe taxi ngồi lên xe. Trần Tấn Nhiên tức giận đến sắp nổi điên.

Anh lập tức cũng khởi động xe đuổi theo cô. Nhưng không ngờ Ương Ương lại đã dặn tài xế cho xe chạy vòng tới vòng lui ở trên đường, nhất định không trở về nhà. Trần Tấn Nhiên vốn không quen thuộc đường xá lắm, cho nên chỉ chốc lát sau đã bị tài xế xe taxi bỏ rơi.

Trần Tấn Nhiên đành phải lái xe hòa vào ở trong dòng xe cộ. Nhưng lúc này lại đúng thời gian cao điểm của giờ tan tầm, người đi lại trên đường đông nghịt, tưởng như sắp làm người ta chết ngạt đến nơi Trần Tấn Nhiên tức giận đến mức gần như thiếu chút nữa đập vỡ tay lái.

Suốt hai ngày trời, tâm trạng của Ương Ương không thể nào mà vui vẻ nổi. Quả nhiên, ngày hôm sau người đàn ông kia cũng không trở lại nữa. Nghe đồng nghiệp nói, ngày trước cũng rất nhiều lần nhìn thấy anh cứ trấn giữ ở bên ngoài phòng làm việc, bọn họ cũng rất buồn bực không hiểu tại sao anh lại cứ đợi ở chỗ này để làm gì.

Ương Ương trầm suy nghĩ trong lòng, đến tốt cùng người đàn ông này phát điên vì chuyện gì vậy? Mục đích của anh không phải là muốn Tống Ương Ương cô chủ động nói lên lời yêu cầu ly hôn đó sao? Hiện tại tâm nguyện của anh đã hoàn thành, tại sao anh vẫn còn giống như là một người điên, cứ thích dây dưa không rõ với cô như vậy?

Chương 35

Mối Quan Hệ Không Thể Chém Đứt

Gìờ tan việc Tư Dận đến đón Ương Ương đi ăn bữa tiệc lớn, sau đó hai người lên xe về nhà, ai ngờ vừa xuống xe, đã thấy con người đáng ghét giống như là âm hồn bất tán kia, đang tiến lại gần.

“Quả nhiên là anh.” Ánh mắt Trần Tấn Nhiên lạnh lùng nhìn Tư Dận, “Tống Ương Ương, ánh mắt của cô cũng không thể nào tốt hơn được sao?”

“Mắc mớ gì tới anh chứ!” Ương Ương tuyệt nhiên mặc kệ anh, xoay người kéo Tư Dận cùng đi vào thang máy: “Tư Dận, chúng ta về nhà đi.”

“Tổng Ương Ương, hai chúng ta còn chưa ly hôn đâu, vậy mà cô đã ở cùng một chỗ với người đàn ông khác, làm sao cô lại có thể không biết xấu hổ như vậy chứ?”

“Đúng vậy đó, tôi đây là đã học theo ngài đó! Ngài đừng quên, ngày đầu tiên chúng ta vừa mới vừa kết hôn, anh đã mang theo người phụ nữ khác đi ra ngoài.” Tay của Ương Ương nắm chặt hơn vào cánh tay của Tư Dận, cười híp mắt mở miệng đáp lại.

Tại sao ngày trước anh lại không hề phát hiện ra Ương Ương lại là một cô gái nhanh nhẹn nhanh miệng như vậy nhỉ! Trần Tấn Nhiên bị Ương Ương nói lại một câu, á khẩu không sao trả lời được.

“Trần tiên sinh, chúng tôi đi lên trước.” Tư Dận hướng về phía Trần Tấn Nhiên gật đầu một cái, nhẹ nhàng kéo đi Ương Ương bỏ đi. Hai người xoay người nhấn thang máy, sau đó chuẩn bị bước vào.

Trần Tấn Nhiên chột sải mấy bước cũng chen vào theo, cùng với hai người bọn họ đi vào thang máy.

Ương Ương lập tức sùng sốt: “Trần Tấn Nhiên anh định làm cái gì vậy?”

“Không làm gì hết! Dù nói thế nào, một thời hai chúng ta đã là vợ chồng, tôi đã đến cửa nhà cô, chả lẽ cũng không thể cho tôi đi vào trong đó mà ngồi một chút được hay sao?”

“Anh có bệnh à?” Ương Ương rầm một tiếng nhấn nút thang máy. Thang máy dừng lại ở nửa đường, Ương Ương lập tức kéo Tư Dận đi ra ngoài: “Tư Dận chúng ta đi thôi, đừng để ý tới cái người điên này!”

“Tổng Ương Ương cô nói ai là kẻ điên hả?!” Đến khi Trần Tấn Nhiên phản ứng kịp thì cửa thang máy cũng đã chậm rãi khép lại. Bóng dáng của Ương Ương và Tư Dận đang ở trước mắt chột lóe lên một cái rồi biến mất. Đợi đến khi thang máy dừng lại, Trần Tấn Nhiên đi xuống lầu dưới thì vừa hay nhìn thấy xe của Tư Dận đang chậm rãi lái ra khỏi tiểu khu. Chẳng biết tại sao Trần Tấn Nhiên bỗng nổi cơn cuồng nộ, một cước đạp vào thân cây ở trước mình, đáy lòng hung hăng khẽ nguyên rửa lên tiếng.

Trần Tấn Nhiên lái xe chạy về đến nhà, Y Lan đang ngồi ở trong phòng khách xem ti vi, cô đã gầy đi rất nhiều, thoạt nhìn càng làm cho người ta cảm thấy thêm thương xót.

“Anh Tấn Nhiên, anh đã đi đâu vậy? Tại sao trở về như thế này anh mới trở về?” Y Lan vừa nhìn thấy Trần Tấn Nhiên trở lại liền cuống quýt chạy ra nghênh đón, giúp anh cởi bỏ chiếc áo khoác, tha thiết hỏi thăm.

“Ồ công ty làm thêm một thời gian, em đã ăn cơm chưa?”

“Em chưa ăn, vẫn đang đợi anh trở lại.” Y Lan dịu dàng cười lên một tiếng, sau đó quay lại nói với thím Lý: “Thím Lý, bày bữa ăn tối lên đây đi.”

Thím Lý đáp một tiếng sau đó bảo với người giúp việc đi bày cơm. Trần Tấn Nhiên rửa tay xong đi ra ngoài, dắt Y Lan đi tới trước bàn cơm; “Về sau nếu như anh nói anh sẽ trở về muộn..., thì em cũng không cần phải chờ đợi anh ăn cơm nữa. Em cứ việc tự ăn cơm trước đi nghe chưa.”

“Anh còn chưa trở lại em ngồi ăn cơm một mình thì cũng có ý nghĩa gì đâu.” Y Lan cười nhạt, bày bát đĩa ra cho anh Trần Tấn Nhiên: “Anh nhìn một chút xem, em đã đặc biệt nói với thím Lý làm những món ăn này, tất cả đều là những đồ ăn mà anh thích ăn đó!”

Trần Tấn Nhiên quét mắt một vòng quanh bàn cơm, quả nhiên tràn đầy một bàn, tất cả đều là thức ăn mà anh thích. Nhưng mà bây giờ anh lại cảm thấy mình cũng không có khẩu vị để mà ăn uống. Ăn xong được nửa bát cháo loãng, Trần Tấn Nhiên gác lại đôi đũa: “Y Lan, em ăn thêm một chút nữa đi, hôm nay anh không cảm thấy đói, đi lên tắm trước nhé.”

Y Lan nhìn Trần Tấn Nhiên xoay người đi lên lầu, lập tức cũng mất khẩu vị. Cô cũng buông đôi đũa xuống, ngồi ngây người ở đó một lúc, trên mặt đầy vẻ kinh ngạc. Tại sao cho đến bây giờ anh vẫn còn không muốn ký vào bản thỏa thuận ly hôn như vậy? Hơn nữa, cũng đã bao lâu rồi, anh cũng chưa từng nói với cô chuyện kết hôn.

Y Lan đứng lên, người như thất hồn lạc phách. Dù thế nào cô cũng không thể nghĩ ra nổi, cô đã mang thai, nhưng lại cứ như vậy mơ hồ mất đi một đứa bé. Nếu như đứa trẻ của cô không bị sinh non, chỉ có đứa trẻ của Tống Ương Ương bị sinh non thôi, vậy thì tốt biết bao. Như vậy thì nhất định cô sẽ có một lý do hoàn chỉnh để gả cho anh Tấn Nhiên. Nhưng mà bây giờ...

Y Lan thật sự hối hận, cô hối hận muốn chết đi được. Tại sao cô lại có thể ngu xuẩn như vậy, lại có thể làm ra cái chuyện như vậy được chứ? Nếu như ngày đó cô không có cố ý đi làm nhục Tống Ương Ương, sẽ không phát sinh chuyện tranh chấp kia, cũng sẽ không bị kích động dẫn đến chuyện ra tay với Ương Ương... Để đến bây giờ, mọi chuyện cũng sẽ không âm ỹ đến mức độ như vậy...

Y Lan lên lầu, đi vào trong phòng ngủ, vừa đúng lúc Trần Tấn Nhiên tắm xong đi ra ngoài, mái tóc còn ướt nhẹ, những giọt nước tròn như hạt ngọc, nhỏ giọt dọc theo khuôn mặt tuấn đạt, lăn xuống làn da màu đồng cổ trước ngực của anh, lóe lên thứ ánh sáng huyền diệu. Y Lan liền nhẹ nhàng đi tới gần, cầm chiếc khăn lông của anh lau tóc cho anh: “Anh có chuyện gì phiền lòng sao? Đến cơm tôi cũng ăn ít như vậy...”

“Không có gì!” Trần Tấn Nhiên cười lên một tiếng dịu dàng, đưa tay xoa xoa mái tóc một chút: “Chờ mấy ngày nữa công việc ở công ty đã rảnh rồi, anh sẽ dẫn em ra ngoài đi chơi giải sầu một chút...”

“Tấn Nhiên, em thật sự rất đau lòng, đứa trẻ kia của chúng ta...”

Nước mắt Y Lan lập tức rơi xuống, cô nhào vào trong ngực của Trần Tấn Nhiên, ôm chặt lấy anh: “Tại sao chị dâu lại ác tâm như vậy chứ? Em cũng không làm chuyện gì xấu, tại sao ngay cả đứa trẻ của em mà chị dâu cũng không chịu buông tha như vậy?”

“Y Lan, đừng nói nữa, chuyện đã xảy ra rồi... Còn về chuyện đứa trẻ, em cũng không nên quá thương tâm...”

Trần Tấn Nhiên hơi cau mày, nghiêng người an ủi Y Lan: “Chúng ta sẽ có đứa trẻ khác...”

“Sẽ có sao?” Y Lan ghen ngào, nhẹ nhàng hỏi lại: “Tấn Nhiên, tại sao đến bây giờ anh vẫn không chịu ký vào bản thỏa thuận ly hôn vậy?”

Thân hình Trần Tấn Nhiên thoáng cứng lại trong khoảnh khắc, mỉm cười, sau đó anh mới chậm rãi mở miệng nói: “Chỉ là, anh nghĩ không muốn bỏ qua dễ dàng, cho cái người phụ nữ có lòng dạ rắn rết kia như vậy.”

“Anh Tấn Nhiên, quả thật anh đã nghĩ như vậy sao?” Y Lan mắt cũng không chớp, nhìn thẳng vào trong mắt của Trần Tấn Nhiên. Từ trong đáy mắt của anh cô nhận thấy có sự mâu thuẫn, có sự tức giận, hơn nữa không hiểu sao trên mặt của anh còn lộ ra biểu cảm như có sự vương mắc mơ hồ.

“Y Lan, em đừng nên nghi thần nghi quỷ như vậy. Chuyện của anh và Tống Ương Ương sớm muộn gì cũng sẽ phải ly hôn. Chẳng qua là hiện tại, cô ta đã hại chết con của chúng ta, chỉ chớp mắt một cái cô ta đã quyến rũ, qua lại với người đàn ông khác rồi. Anh sẽ không cho phép cô ta được tùy tiện như vậy, không thể để cho cô trải qua cuộc sống tốt như vậy được.”

“Làm sao anh biết được cô ta quyến rũ và ở cùng một chỗ với người đàn ông khác như vậy?”

Y Lan kinh ngạc hỏi lại! Lại chợt nghĩ đến đã vài ngày nay, Trần Tấn Nhiên đều trở về nhà cực kỳ muộn, lại luôn nói là ở lại làm thêm giờ. Trái tim của Y Lan chợt như rơi bộp một tiếng! Chẳng lẽ, chẳng lẽ anh vẫn luôn một mực theo dõi Tống Ương Ương sao?

Trần Tấn Nhiên khẽ ho khan một tiếng, nhẹ nhàng đẩy Y Lan ra, “Anh mệt mỏi quá rồi, Y Lan, chúng ta đi ngủ đi.”

Y Lan thấy Trần Tấn Nhiên không trả lời lại, cũng không có cách nào để tiếp tục thêm nữa, cho nên cô chỉ vâng một tiếng, sau đó muốn đi tắm. Tắm xong đi ra ngoài thì Trần Tấn Nhiên đã ngủ rồi. Y Lan từ phía sau lưng ôm lấy Trần Tấn Nhiên, mà anh vẫn như cũ, không hề động đậy dù chỉ một chút. Y Lan nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, anh Tấn Nhiên, anh đã từng nói, anh chỉ thích em thôi, em không muốn để cho trong ánh mắt của anh còn có một bóng dáng của người khác.

“**N**hìn cháu một chút xem, người thực sự đã gầy đi nhiều như thế này đây! Có phải lao động hàng ngày cháu đều không chịu ăn uống cho tử tế hay không vậy?” Thím Lý vừa càu nhàu vừa lấy hộp cơm ra, lấy thức ăn bày đầy ở trước mặt Ương Ương: “Đây đều là những thứ mà cháu thích ăn đó! Cháu mau ăn đi, cố gắng ăn nhiều một chút!”

Ương Ương vui vẻ vừa ăn, vừa hỏi chuyện thím Lý: “Thím Lý, thím không nói chuyện đó ra chứ, còn về phía bố chồng cháu bên đó...”

“Thím vẫn luôn nói gạt cho cháu, chẳng qua là...” Thím Lý thu khuôn mặt nhỏ nhắn lại, có chút lo lắng nhìn lại cô: “Hôm nay thím đến đây là vì có chuyện cần phải nói cho cháu...”

“Chuyện gì vậy, thím cứ việc nói ra, cần gì phải để ý nhiều như vậy!”

“Lão gia gọi điện thoại tới, nói là một ngày gần đây có khả năng sẽ trở về đây một lần, một là bởi vì có một chút công việc, thứ hai, chính là muốn xem đứa cháu đích tôn của mình ra đời một chút...”

Lạch cạch một tiếng, đôi đũa trong tay Ương Ương lập tức bị rơi xuống trên bàn, cô trợn to hai mắt nhìn lại thím Lý: “Thím Lý, thím không nói đùa đấy chứ? Thời gian trước, chẳng phải bố chồng cháu bị bệnh nặng đến mức không thể rời khỏi giường nổi nữa đó sao?”

Thím Lý thở dài, “Cũng từ chuyện cháu mang thai lần đó, thím gọi điện thoại đi Singapore, nghe thấy một chuyện tốt như thế, lão gia liền cao hứng cho nên bệnh này cũng tiến triển tốt hơn quá nửa! Bây giờ lão gia có thể ăn có thể ngủ rất tốt, vì thế liền muốn trở về đây xem một chút!”

“Chuyện này... vậy phải làm sao bây giờ? Đứa trẻ, đứa trẻ đã...”

Ương Ương vô cùng lo lắng nhìn lại thím Lý, chuyện này nếu như để cho cha chồng cô biết, nguyên nhân xảy ra cái chuyện “tam trường lưỡng đoan”⁽¹⁾ này, Trần Tấn Nhiên còn không giết chết cô ấy chứ!

Về phần Ương Ương, ngược lại cô cũng không sợ Trần Tấn Nhiên, chẳng qua là vì chuyện cha chồng của cô về nước lần này. Lúc đó đương nhiên là Trần Tấn Nhiên cũng sẽ phải biết chuyện cô mang thai. Nhưng cô hoàn toàn không muốn cái người đàn ông biến thái kia biết cô đã từng mang thai đứa trẻ của anh, suy nghĩ một chút cũng cảm thấy ghê tởm!

“Trước hết cứ gạt lão gia đã, nhất định phải lừa gạt lão gia bằng được. Sức khỏe của lão gia hiện giờ không thể chịu được sự giầy vò như vậy, theo cháu thấy, lão gia trở lại chỉ nên ở mấy ngày, sau đó phải trở về Singapore ngay. Về sau này chúng ta sẽ từ từ nói cho lão gia biết sau, tránh cho lão gia trong khoảng thời gian ngắn bị sốc không thể chịu nổi nguyên nhân của những chuyện đã xảy ra!”

Thím Lý lập tức cân nhắc hơn thiệt rồi đưa ra quyết định. Bây giờ hoàn toàn không phải là thời cơ tốt để nói rõ mọi chuyện. Ương Ương tuy bướng bỉnh như một đứa trẻ, nhưng tính tình lại rất lương thiện và trong sáng, nghĩ đến sự yêu thương quý mến của lão gia đối với Ương Ương, cho nên thím cũng không đành lòng để cho ông cụ bị mừng hụt trong chuyện này.

Ghi chú:

1. Tam trường lưỡng đoan: dịch nghĩa: Ba dài hai ngắn. Nghĩa bóng: chỉ một chuyện không hay đã xảy ra. Trong đoạn văn trên ý muốn nói: Ương Ương lo sợ cha chồng biết được nguyên nhân xảy ra của chuyện không hay này, là do cô sơ ý nên làm cho cả hai đứa trẻ của Trần Tấn Nhiên bị sinh non.